

Per què és històrica la trobada del Papa amb el Patriarca de Moscou?

La setmana passada es van trobar per primera vegada un Papa amb un Patriarca de Moscou. El document conjunt manifesta la voluntat d'avançar vers la unitat dels cristians.

19/02/2016

La setmana passada es trobaren el Papa Francesc, cap de l'Església catòlica romana, amb el patriarca

Ciril de l'Església ortodoxa de Moscou. Era la primera vegada a la història que això passava des de la creació del patriarcat de Moscou independent del de Constantinoble, el 1589.

El patriarcat de Moscou és el més gran en nombre de fidels i el cinquè en l'ordre dels patriarcats després de Constantinoble, Alexandria, Antioquia i Jerusalem; en total són quinze. El Papa Francesc ja s'ha reunit en diverses ocasions amb el patriarca ecumènic de Constantinoble i primat de les esglésies ortodoxes, Bartomeu I.

La trobada amb el patriarca Ciril va ser a Cuba, lluny de l'origen de la divisió, i es va segellar amb una abraçada i una declaració conjunta de 30 punts perquè la trobada per inspirar "als cristians de tot el món". Les repercussions del gest es podrien observar aviat, ja que del 16 al 27 de

juny l'Església Ortodoxa celebra un concili a Creta.

Declaració conjunta del Papa Francesc i del Patriarca Ciril de Moscou

“Que la gràcia del Senyor Jesucrist, l'amor de Déu i la participació de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres” (2 Corintis 13,13).

1. Per la voluntat de Déu Pare, de qui procedeix tot do, en nom de Nostre Senyor Jesucrist, amb l'ajuda de l'Esperit Sant Consolador, nosaltres, Francesc Papa i Ciril, Patriarca de Moscou i de tota Rússia, ens hem reunit avui a l'Havana. Donem gràcies a Déu, glorificat en la Trinitat, per aquesta trobada, la primera de la història.

Amb alegria, ens hem reunit com a germans en la fe cristiana que es troben per “parlar cara a cara” (2 Joan, 12), de cor a cor, i discutir les

relacions mútues entre les Esglésies, els problemes essencials dels nostres fidels i les perspectives del desenvolupament de la civilització humana.

2. El nostre encontre fratern s'ha dut a terme a Cuba, a la cruïlla entre el Nord i el Sud, entre l'Est i l'Oest. Des d'aquesta illa, símbol de les esperances del Nou Món i dels dramàtics esdeveniments de la història del segle XX, dirigim la nostra paraula a tots els pobles d'Amèrica Llatina i dels altres continents.

Ens alegra el fet que la fe cristiana creixi aquí amb dinamisme. El gran potencial religiós de l'Amèrica Llatina, la seva tradició cristiana multisecular, fruit de l'experiència personal de milions de persones, són la garantia d'un gran futur per aquesta regió.

3. Trobant-nos lluny de les antigues discussions del “Vell Món”, sentim molt fortament la necessitat d'un treball comú entre els catòlics i els ortodoxos, cridats, amb *dolcesa i respecte, per explicar al món l'esperança que hi ha en nosaltres* (1 Pere 3, 15).

4. Donem gràcies a Déu pels dons rebuts amb la vinguda al món del seu Fill Únic. Compartim la comuna Tradició espiritual del primer mil·lenni del cristianisme. Els testimonis d'aquesta Tradició són la Santíssima Mare de Déu, la Verge Maria, i els sants que venerem. Entre ells hi ha innombrables màrtirs que han testimoniat la seva fidelitat a Crist i s'han convertit en “llavor de cristians”.

5. Malgrat aquesta Tradició comuna dels deu primers segles, els catòlics i els ortodoxos, durant gairebé mil anys, han estat privats de la comunió

en l'Eucaristia. Estem dividits per les ferides causades pels conflictes d'un passat llunyà o recent, per les divergències, heretades dels nostres avantpassats, en la comprensió i l'explicació de la nostra fe en Déu, únic en tres persones – Pare, Fill i Esperit Sant. Lamentem la pèrdua de la unitat, fruit de la feblesa humana i del pecat, que es va produir a despit de l'Oració sacerdotal de Crist Salvador: “Que tots siguin u. Com tu, Pare, ets en mi i jo en tu, que ells siguin també una sola cosa en nosaltres“(Joan 17, 21).

6. Conscients que encara hi ha molts obstacles, desitgem que la nostra trobada contribueixi al restabliment d'aquesta unitat volguda per Déu, per la qual Crist ha pregat. Que la nostra trobada inspirei els cristians de tot el món a pregar el Senyor amb fervor renovat per la plena unitat de tots els seus deixebles. Que en un món que espera de nosaltres no

només paraules, sinó gestos concrets, aquesta trobada pugui ser un signe d'esperança per a totes les persones de bona voluntat.

7. Amb la nostra voluntat de fer tot el necessari per superar les divergències històriques que hem heretat, volem unir els nostres esforços per donar testimoni de l'Evangeli de Crist i el patrimoni comú de l'Església del primer mil·lenni, responent junts als reptes del món contemporani. Els ortodoxos i els catòlics han d'aprendre a donar un testimoni comú de la veritat en aquelles àrees, en què és possible i necessari. La civilització humana ha entrat en un període de canvis d'època. La consciència cristiana i la responsabilitat pastoral no ens permeten de quedar indiferents davant els desafiaments que requereixen una resposta comuna.

8. La nostra atenció es dirigeix en primer lloc a les regions del món on els cristians són víctimes de persecució. En molts països de l'Orient Mitjà i Àfrica del Nord, els nostres germans i germanes en Crist són exterminats per famílies, pobles i ciutats completes. Les seves esglésies són devastades i saquejades bàrbarament, els seus objectes sagrats profanats i els seus monuments destruïts. A Síria, a l'Iraq i en altres països de l'Orient Mitjà constatem amb dolor l'èxode massiu dels cristians de la terra on va començar a difondre's la nostra fe i on ells han viscut, des dels temps apostòlics, juntament amb altres comunitats religioses.

9. Demanem a la comunitat internacional que actuï urgentment per prevenir l'expulsió posterior dels cristians de l'Orient Mitjà. Aixecant les nostres veus en defensa dels cristians perseguits, també volem

expressar la nostra compassió pels sofriments soferts pels fidels d'altres tradicions religioses, que s'han convertit ells també en víctimes de la guerra civil, del caos i de la violència terrorista.

10. A Síria i l'Iraq aquesta violència ja ha fet milers de víctimes, deixant milions de persones sense llar ni recursos. Fem una crida a la comunitat internacional a unir-se per posar fi a la violència i al terrorisme i, al mateix temps, a contribuir a un ràpid restabliment de la pau civil mitjançant el diàleg. És essencial assegurar un ajut humanitari de gran escala als pobles maltractats i a tants refugiats en els països veïns.

Demanem a tots els qui poden influir en el destí de les persones segrestades, entre els quals els metropolitans d'Alep, Pau i Joan Ibrahim, capturats l'abril de 2013,

que facin tot el que calgui pel seu ràpid alliberament.

11. Elevem les nostres pregàries a Crist, Salvador del món, pel restabliment de la pau a l'Orient Mitjà que és el fruit de la justícia (Isaïes 32, 17), perquè es reforci la convivència fraterna entre els diferents pobles, les Esglésies i les religions que hi són presents, pel retorn del refugiats a casa seva, per la guarició dels ferits i el repòs de l'ànima de les víctimes innocents.

Ens adrecem, amb una crida fervent, a totes les parts que poden estar implicades en els conflictes perquè mostrin bona voluntat i s'asseguin a la taula de negociació. Al mateix temps, cal que la comunitat internacional faci tots els esforços possibles per posar fi al terrorisme mitjançant accions comunes, conjuntes i coordinades. Fem una crida a tots els països implicats en la

lluita contra el terrorisme, perquè actuïn de manera responsable i prudent. Exhortem tots els cristians i tots els qui creuen en Déu a pregar amb fervor al Creador Provident que té cura del món, que protegeixi la seva creació de la destrucció i que no permeti una nova guerra mundial. Perquè la pau sigui duradora i fiable, es requereixen esforços específics destinats a redescobrir els valors comuns que ens uneixen, basats en l'Evangeli de nostre Senyor Jesucrist.

12. Admirem la valentia d'aquells que, amb el sacrifici de la pròpia vida, donen testimoni de la veritat de l'Evangeli, preferint la mort a l'apostasia de Crist. Creiem que aquests màrtirs del nostre temps, pertanyents a diferents Esglésies, però units per un sofriment comú, són la penyora de la unitat dels cristians. És a vosaltres, que patiu per Crist, que va dirigida la paraula de l'apòstol: "Estimats, ... en la

mesura en què participeu dels sofriments de Crist, alegreu-vos perquè també en la revelació de la Seva glòria pugueu alegrar-vos i estar plens de joia”. (1 Pere 4, 12-13).

13. En aquesta època torbadora, el diàleg interreligiós és indispensable. Les diferències en la comprensió de les veritats religioses no han d'impedir que les persones de diverses religions visquin en pau i harmonia. En les circumstàncies actuals, els líders religiosos tenen la responsabilitat especial d'educar els seus fidels en un esperit respectuós de les conviccions d'aquells que pertanyen a altres tradicions religioses. Són absolutament inacceptables les temptatives de justificar accions criminals amb consignes religioses. Cap crim pot ser comès en nom de Déu, “perquè Déu no és un Déu de desordre, sinó de pau.” (1 Corintis 14, 33).

14. Afirmant l'alt valor de la llibertat religiosa, donem gràcies a Déu pel renovament sense precedents de la fe cristiana que ara hi ha a Rússia i en molts països de l'Europa de l'Est, on durant dècades han governat règims ateus. Avui en dia, les cadenes de l'ateisme militant han caigut, i en molts llocs els cristians són lliures de professar la seva fe. Durant un quart de segle, s'han construït desenes de milers de noves esglésies, s'han obert centenars de monestirs i escoles teològiques. Les comunitats cristianes realitzen una important activitat caritativa i social, prestant una assistència diversificada als necessitats. Els ortodoxos i els catòlics sovint treballen junts. Ells defensen l'existència dels fonaments espirituals comuns de la convivència humana, donant testimoni de l'Evangelí.

15. Al mateix temps, estem preocupats per la situació en tants

països on els cristians es troben cada vegada més amb una restricció de la llibertat religiosa, del dret de donar testimoni de les pròpies conviccions i la possibilitat de viure d'acord amb elles. En particular, veiem que la transformació d'alguns països en societats secularitzades, alienes a qualsevol referència a Déu i la seva veritat, constitueix una greu amenaça per a la llibertat religiosa. Estem preocupats per l'actual limitació dels drets dels cristians, per no parlar de la seva discriminació, quan algunes forces polítiques, guiades per la ideologia del secularisme molt sovint agressiu, miren de situar-los al marge de la vida pública.

16. El procés de la integració europea, que va començar després de segles de conflictes sagnants, ha estat acollit per molts amb esperança, com a garantia de pau i de seguretat. Però, convidem a estar

amatents a una integració que no sigui respectuosa amb les identitats religioses. Estant oberts a la contribució de les altres religions a la nostra civilització, estem convençuts que Europa ha de mantenir-se fidel a les seves arrels cristianes. Fem una crida als cristians de l'Europa occidental i oriental a unir-se per tal de donar testimoni conjunt de Crist i de l'Evangelí, perquè Europa conservi la seva ànima formada per dos mil anys de tradició cristiana.

17. La nostra atenció s'adreça a les persones que es troben en una situació de gran dificultat, que viuen en condicions de necessitat i de pobresa mentre creixen les riqueses materials de la humanitat. No podem romandre indiferents al destí de milions d'emigrants i refugiats que truquen a les portes dels països rics. El consum desenfrenat, que veiem en alguns països més desenvolupats, està esgotant ràpidament els

recursos del nostre planeta. La creixent desigualtat en la distribució dels béns terrenals, augmenta el sentit d'injustícia contra el sistema de les relacions internacionals que s'ha establert.

18. Les Esglésies cristianes estan cridades a defensar les exigències de la justícia, del respecte a les tradicions dels pobles i a una autèntica solidaritat amb tots els que pateixen. Nosaltres, cristians, no hem d'oblidar que “Déu, per confondre els savis, ha escollit els qui el món té per ignorants; per confondre els forts, ha escollit els qui són febles als ulls del món. Déu ha escollit els qui en el món són innobles i menyspreats, ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa, així ningú no es pot gloriar davant de Déu.” (1 Corintis 1, 27-29).

19. La família és el centre natural de la vida humana i de la societat.

Estem preocupats per la crisi de la família en molts països. Els ortodoxos i els catòlics comparteixen la mateixa idea de la família, i estan cridats a donar testimoni que la família és un camí cap a la santedat, que es manifesta en la fidelitat mútua dels cònjuges, la seva obertura a infantar i educar els fills, la solidaritat entre les generacions i el respecte cap els més febles.

20. La família es basa en el matrimoni que és un acte lliure i fidel d'amor entre un home i una dona. L'amor enforteix la seva unió, els ensenya a acceptar-se l'un a l'altre com un do. El matrimoni és una escola d'amor i de fidelitat. Lamentem que altres formes de convivència s'equiparin ara amb aquesta unió, mentre que el concepte de paternitat i de maternitat com a especial vocació de l'home i de la dona en el matrimoni, santificada

per la tradició bíblica, s'expulsa de la consciència pública.

21. Demanem a tots que respectin el dret inalienable a la vida. Milions de nadons estan privats de la mateixa possibilitat de néixer. *La veu de la sang dels nens no nascuts clama a Déu.* (Gènesi 4, 10).

El desenvolupament de l'anomenada eutanàsia condueix al fet que les persones grans i els malalts comencin a sentir-se com una càrrega excessiva per a la seva família i per a la societat en general.

Estem preocupats per l'ús cada vegada més estès de les tècniques de reproducció mèdicament assistida, perquè la manipulació de la vida humana és un atac contra els fonaments de l'existència de la persona creada a imatge de Déu. Considerem que el nostre deure és recordar la immutabilitat dels principis morals cristians, basats en

el respecte per la dignitat de la persona cridada a la vida, d'acord amb el pla del Creador.

22. Volem avui adreçar-nos de manera particular als joves cristians. Vosaltres, els joves, teniu com a obligació no *amagar els talents sota terra* (Mateu 25, 25), sinó usar totes les capacitats que Déu us ha donat per confirmar en el món la veritat de Crist, per encarnar en la vostra vida els manaments evangèlics de l'amor a Déu i al proïsme. No tingueu por d'anar contracorrent, defensant la veritat de Déu, a la qual no sempre s'ajusten les normes seculars modernes.

23. Déu us estima i espera de cadascun de vosaltres que sigueu els seus deixebles i apòstols. Sigueu *la llum d'aquest món*, perquè els qui us envolten, *veient les vostres bones obres, lloïn tots el vostre Pare que és al cel* (Mateu 5, 14-16). Eduqueu els

vostres fills en la fe cristiana,
transmeteu-los *la perla preciosa* de la
fe (Mateu 13, 46) que vau rebre dels
vostres pares i avantpassats.

Recordeu que “*Déu us ha comprat per
un preu elevat*” (1Corintis 6, 20), el
preu de la mort a la creu del Déu-
Home, Jesucrist.

24. Els ortodoxos i els catòlics estan
units no només per la Tradició
comuna de l'Església del primer
mil·lenni, sinó també per la missió de
predicar l'Evangelí de Crist en el món
contemporani. Aquesta missió
comporta el respecte mutu entre els
membres de les comunitats
cristianes i exclou qualsevol forma
de proselitisme.

No som competidors, sinó germans, i
amb aquesta idea s'han de fer totes
les nostres accions recíproques i vers
el món exterior. Instem els catòlics i
els ortodoxos de tot el món a
aprendre a viure junts en la pau i en

l'amor i a tenir “els uns envers els altres els mateixos sentiments” (Romans 15, 5). És inacceptable l'ús de mitjans incorrectes per incitar els creients a passar d'una Església a una altra, negant la seva llibertat religiosa i les seves pròpies tradicions. Estem cridats a posar en pràctica el manament de Sant Pau Apòstol: “Però he tingut com a punt d'honor d'anunciar l'evangelí només allà on el nom de Crist no era conegut, per tal de no edificar sobre els fonaments posats per un altre” (Romans 15, 20).

25. Esperem que la nostra trobada contribueixi també a la reconciliació on hi ha tensions entre els greco-catòlics i els ortodoxos. Avui dia està molt clar que el mètode de “l'uniatisme” dels segles passats, entès com la unió que implica la unitat d'una comunitat amb l'altra, separant-la de la seva Església, no és la manera de restaurar la unitat.

Alhora, les comunitats eclesiàstiques que han aparegut en aquestes circumstàncies històriques tenen el dret d'existir i fer tot el necessari per satisfer les exigències espirituals dels seus fidels, mirant al mateix temps de viure en pau amb els seus veïns. Els ortodoxos i els greco-catòlics necessiten reconciliar-se i trobar formes de convivència mútuament acceptables.

26. Lamentem l'enfrontament a Ucraïna que ja ha causat moltes víctimes, innombrables ferides als habitants pacífics i ha enfonsat la societat en una profunda crisi econòmica i humanitària. Invitem a totes les parts del conflicte a tenir prudència, a la solidaritat social i a l'acció per a la construcció de la pau. Invitem les nostres Esglésies a Ucraïna a treballar per aconseguir l'harmonia social, abstenir-se de participar en la confrontació i a no

recolzar un posterior desenvolupament del conflicte.

27. Desitgem que la divisió entre els creients ortodoxos a Ucraïna pugui ser vençuda sobre la base de les normes canòniques existents, que tots els cristians ortodoxos d'Ucraïna visquin en pau i harmonia, i que les comunitats catòliques del país col·laborin per fer veure cada vegada més la nostra germanor cristiana.

28. En el món d'avui, polifacètic i al mateix temps unit per un destí comú, els catòlics i els ortodoxos estan cridats a col·laborar fraternalment per anunciar la Bona Nova de la salvació, a testimoniar junts la dignitat moral i l'autèntica llibertat de la persona, “perquè el món cregui” (Joan 17, 21). Aquest món, en el qual s'estan soscavant ràpidament els fonaments morals de l'existència humana, espera de nosaltres un fort testimoni cristià en tots els àmbits de

la vida personal i social. De la nostra capacitat de donar junts testimoni de l'Esperit de veritat en aquests temps difícils depèn, en gran mesura, el futur de la humanitat.

29. Que Jesucrist, Déu Home, Nostre Senyor i Salvador, ens ajudi en l'anunci valent de la veritat de Déu i de la Bona Notícia de salvació, Ell que ens enforteix espiritualment amb la seva promesa infal·lible: “No tingueu por, petit ramat, que al Pare, en la seva bondat, li ha complagut de donar-vos el seu Regne” (Lluc 12, 32).

Crist és una font d'alegria i d'esperança. La fe en ell transfigura la vida de l'ésser humà, l'omple de significat. Ho han viscut per la seva pròpia experiència tots aquells dels quals es pot dir amb les paraules de Sant Pere Apòstol: “Abans, ni tan sols éreu poble, però ara sou poble de Déu; abans Déu no us tenia

compassió, però ara té compassió de vosaltres “(1 Pere 2, 10).

30. Plens de gratitud pel do de comprensió mútua que s'ha manifestat en la nostra reunió, mirem amb esperança la Santíssima Mare de Déu, invocant-la amb les paraules de l'antiga oració: “Sota l'empara de la teva misericòrdia ens acollim, Santa Mare de Déu”. Que la Benaurada Verge Maria, amb la seva intercessió, fomenti la fraternitat de tots els que la veneren, perquè ells, en un moment determinat per Déu, es reuneixin, en pau i harmonia, en un únic poble de Déu, per la glòria de la Santíssima i indivisible Trinitat!

Francesc

Bisbe de Roma

Papa de l'Església Catòlica

Kirill

Patriarca de Moscou

i de tota la Rússia

Font de la traducció: Catalunya
Religió

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/per-que-
es-historica-la-trobada-del-papa-
francesc-i-el-patriarca-ciril/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/per-ques-historica-la-trobada-del-papa-francesc-i-el-patriarca-ciril/) (08/08/2025)